

Fyrstu tvo tímuna í skólanum skildi ég nákvæmlega ekkert. Ég fékk mér sæti aftast, opnaði bókina og svaraði þegar nafnið mitt var lesið upp. Meira gerði ég ekki í þeim tímum. Mér fannst bekkjarfélagar mínir stóra stíft á mig.

Ég var allt of mikið klædd í sjóðheitri skólafunni og vildi ekki fara úr peysunni og sitja eins og hálfviti á hlýrabolnum¹⁰⁵ með sólbrenndar axlir. Ég taldi mínúturnar þangað til ég kæmist út og gæti kíkt í símann. Látið eins og ég þyrfti ekki á neinum vinum að halda.

Við mamma höfðum farið á tvo fundi í skólunum þar sem mér var sagt að ég yrði að læra þýsku. Ég held að mömmu hafi liðið svolítið illa yfir því að vera ekki búin að læra þýsku. Skila-boðin voru skýr, þýska var málið sem skyldi talað.

105 Hlýrabolur er bolur sem ekki er með ermum heldur böndum yfir axlirnar.

Ég andaði léttar¹⁰⁶ þegar skólabjallan hringdi út í frímínútur. Það héldu¹⁰⁷ allir af stað út á skólalóðina svo ég gekk rólega á eftir hópnum eftir löngum gangi, tók upp símann og flakkaði á milli samfélagsmiðla. Setti læk á nokkrar myndir á instagram og var að skipta yfir á snappið þegar sagt var ákveðnum rómi á ensku við hlið mér:

— Afsakið, en hér eru símar bannaðir!

Herr Schmidt rétti fram höndina.

— Ha?

— Engir símar á skólatíma.

Dreptu mig frekar, hugsaði ég um leið og ég lagði samband mitt við alheiminn í lófa hans.

— Trúðu mér góða, sagði hann þá á ensku, — þetta á eftir að auðvelda þér að kynna nemendum hér. Þú getur sótt símann á skrifstofuna í hádeginu¹⁰⁸ en geymdu hann þá í töskunni. Góða skemmtun, bætti hann hæðnislega við á þýsku.

106 Að anda léttar þýðir hér að líða betur, verða fegin.

107 Að halda eitthvað merkir hér að fara í ákveðna átt.

108 Hádegir er þegar klukkan er 12 að degi til.

Við aðaldir skólans stóð maður sem sagði: *Alle hinaus, viel Spaß, alle hinaus, viel Spaß*. Við áttum þá að vera úti í frímínútum. Allir söfnuðust saman í sína hópa. Ég gekk meðfram veggjum og horfði aðallega niður fyrir mig en leit stundum til hliðanna og sá að horft var á mig. Mér leið hræðilega illa. Ég spáði í það hvort einhverjum í skólanum mínunum heima liði í raun svona vandræðalega illa og varð hugsað til tveggja stráka í mínum árgangi¹⁰⁹ sem virtust ekki eiga neina vini. Þeir voru endalaust í leikjum í símunum sínum, töluðu aldrei við neinn.

Símalaus hékk ég á skólalóðinni eins og ljósaskilti sem á stóð: *Vinalausasta manneskja í heimi*. Ég ákvað að ganga í kringum skólann en þegar ég kom fyrir hornið sá ég að það var ekki hægt vegna hárrar járngirðingar. Ég varð mjög svekkt.¹¹⁰

Ég hallaði enninu að girðingunni, krækti fingrunum í vírinn og lokaði augunum. Mér fannst ég vera lokað inni í fangelsisgarði og

109 Þau sem eru fædd á sama árinu eru í sama árgangi.

110 Að vera svekkt/svektur er að vera vonsvikin/vonsvikinn, óánægð/óánægður.

sparkaði í girðinguna eins og ég væri geðveik. Svo leit ég í kringum mig og þegar ég sá ekki neinn ákvað ég að dúndra vel í girðinguna í síðasta sparkinu. Ég öskraði. Mér var létt en þegar ég leit við krossbrá¹¹¹ mér.

111 Að krossbregða er að verða mjög hissa.

Hann var mjög hissa þar sem hann gæðist¹¹² fyrir horn úr skoti sem hann hafði laumað sér í. Við stöðum hvort á annað. Fyrst hélt ég að hann væri kannski svona tíu ára en svo sá ég að hann var með skegrót¹¹³ og augnaráðið¹¹⁴ var skerandi og full-orðinslegt. Við vorum eins og tvö dýr í frumskógi, annað þeirra villidýr, hitt hrætt og vart um sig.¹¹⁵

— Hæ, sagði ég, krosslagði handleggi og horfði á hann.

— Hæ, sagði hann.

— Máttu vera þarna?

— Já, sagði hann og reyndi að fela eitthvað bak við sig.

— Ertu að reykja?

112 Að gægjast þýðir að kíkjja, reyna að sjá eitthvað ákveðið.

113 Skegrót er hárrót sem sést á andlitinu þegar skeggjö er að vaxa.

114 Augnaráð er augnsvipur þess sem horfir á mann.

115 Að vera vör/var um sig þýðir að passa sig, vera á verði gagnvart einhverju.

— Nei.

— Ertu í símanum?

— Nei, sagði hann pirraður.

— Af hverju ertu þá hérna? Og hvað ertu með?

— Bara ... ekkert, sagði hann og stakk miða í vasann.

Bjallan hringdi.

— Varstu að njósna um mig? spurði hann tortrygginn.

— Nei.

Þá hallaði hann höfði og horfði óþægilega rannsakandi¹¹⁶ á mig.

— Var ófriður þar sem þú bjóst áður?

— Ha?

— Var stríð þar sem þú bjóst áður?

— Nei, alls ekki, sagði ég, hristi höfuðið og gekk af stað á undan honum.

Þegar við komum fyrir hornið leit ég snögg aftur og sá að hann hélt á ljósmynd. Ég ákvað að spyrja ekki út í hana, átti nóg með sjálfa mig.¹¹⁷

116 Rannsakandi þýðir hér nákvæmlega, gaumgæfilega.

117 Að eiga nóg með sjálfa/sjálfan sig merkir að hafa það miklar áhyggjur af sínum eigin málum að maður hafi ekki tíma eða svigrúm fyrir annað.

Næst var þýska, tveir tímar af meira skilningsleysi. Ég skammaðist mín. Bæði fyrir að hafa hagað mér eins og óhemja¹¹⁸ við grindverkið en líka fyrir framkomu mína við þennan strák. Mér þótti líklegt að hann væri flóttabarn frá Sírylandi sem var svo mikið talað um í fréttunum.

Hann var ekki í bekknum mínum en þar voru þrjár stelpur með höfuðklút og fjórir strákar, ekki ólíkir honum en hávaxnari. Í bekknum var líka stelpa með gat í nefinu og fimm eyrnalokka í eyranu sem sneri að mér. Hún var svartklædd og með fjólublátt hár niður á axlir. Aðrir krakkar gátu allt eins verið íslenskir, í sömu Adidas-peysunum og með álíka Nike-poka á bakinu.

Frau Richter, þýskukennarinn, gekk að borðinu mínu.

— Ég var að spygja þig, Rabbinhildúr!

— Hvað? náði ég að segja á þýsku, kunnir ekki einu sinni að segja: „Um hvað?“

Hún spurði aftur að einhverju sem ég skildi ekki.

— Ég skil ekki þýsku, mér þykir það leitt.

¹¹⁸ Óhemja er dýr eða manneskja sem lætur mjög illa.

Ég heyrði flissað í stofunni og fann að ég roðnaði. — Mér heyrir þú verða að vera duglegri ef þú ætlar að vera áfram í þessum skóla.

Hún sagði þetta bæði á þýsku og ensku og bætti svo við:

— Frá og með næstu viku mun ég bara tala við þig á þýsku.

Ég tók upp blýant og blað og byrjaði að skrifa niður orð sem ég skildi ekki. Ég fór að hugsa um samtal sem ég átti við pabba um helgina. Við töluðum lengi saman og ég spurði þeirra spurninga sem Heidi hafði spurt mig.

— Hvað ertu eiginlega að spá með því að skrifa þessar greinar?

— Æ, ég er að reyna að breyta einhverju.

— Hvað meinarðu?

— Reyna að komast fram með nýjar skoðanir.

Mér finnst of margir á Íslandi vilja frekari stóriðju¹¹⁹ með tilheyrandi mengun.

— Hvernig gengur það?

— Hægt, Hrafnhildur mín, of hægt.

¹¹⁹ Stóriðja er stórfelldur verksmiðjulekstur.

- Gott hjá þér samt að gera þetta.
- Takk, elskan.
- Pabbi hækkaði róminn.
- Veistu, Hrafnhildur, að stóriðjan notar 80% af rafmagninu á Íslandi?
- Nei, ég vissi það ekki. Eða jú. Við vorum náttúrulega að mótmæla því í skólanum heima.
- Menguninni og svona.
- Samt vilja margir stjórnámálamenn virkja enn meira.
- Af hverju?
- Út af græðgi, vil ég meina, en það eru ekki allir sammála mér.
- Er það bara það?
- Kannski ekki. Jöklarnir eru að bráðna og sumir vilja nýta fossana. Við erum alltaf að reyna að selja eitthvað, Hrafnhildur mín, til að halda áfram að græða.
- Hvernig þá?
- Aftur dæsti pabbi.
- Ætli við viljum ekki geta keypt meira á morgun en í dag. Öll þessi neysla er að fara með okkur.

- Ég styð þig, pabbi, sagði ég bara.
- Mig langaði til að skilja betur það sem pabbi var að segja.
- Takk, elskan.
- Tölum annars um eitthvað léttara. Ertu búin að kynnst einhverju góðu fólki þarna úti?
- Já, konu sem er skotin í þér.
- Það er ekki gott fyrir neina konu að vera það. Það veistu vel.
- Hún er sko allt öðruvísi en mamma.
- Jæja, góða, sagði pabbi og hló.
- Þá vissi ég eiginlega ekkert hvað ég átti að segja, svo ég sagði bara:
- Ég kem til þín um jólin.
- Ég ætla nú rétt að vona að við heyrumst eitthvað fyrir það, lambið mitt?
- Já, auðvitað. Ég sakna þín bara svo ógeðslega mikið, þú veist það alveg.
- Ég var alveg að fara að gráta, pabbi örugglega líka, svo við þögðum í smástund. Síðan sagði hann:
- Þú kemur allavega í brúðkaupið?
- Ha, hvaða?

— Nú, mitt og þessarar konu sem þú ert búin að finna handa mér.

Við kvöddumst hlæjandi.

Frau Richter lagði hvítt blað á borðið hjá mér. Allir í kringum mig voru byrjaðir að skrifa á fullu. Leiðbeiningar¹²⁰ hennar höfðu gjörsamlega farið fram hjá mér en á töflunni stóð stórum stöfum „*Mein deutscher Sommer*“.

— Á þýsku að sjálfsgöðu, sagði hún.

Mér leið eins og ég væri komin aftur í fyrsta bekk. Samt gat ég ekki annað en pakkað Heidi fyrir þá þýsku sem hún var búin að kenna mér.

Laugardaginn áður en skólinn byrjaði hafði Heidi boðið mér með sér á bændamarkað.¹²¹ Við töluðum saman alla leiðina, mest á ensku en líka pínulítið á þýsku. Á heimleiðinni fórum við í ísbúð sem Heidi sagði að væri sú besta í öllu Þýskalandi og mér leið eins og ég væri í

120 Leiðbeiningar eru útskýringar á því hvað maður eigi að gera og hvernig.

121 Bændamarkaður er staður þar sem hægt er að kaupa ýmsar vörur beint af bændum.

hinnaríki þegar ég hámaði¹²² í mig ís með ekta kirsuberjum. Fyrsta ritgerð mín á þýsku var svona:

Ég er í Þýskalandi af því að mamma mín vill það. Mér finnst ísinn hér góður, brauðið líka. Hér er heitt. Ég á góðan nágranna, hún heitir Heidi. Ég er frá Íslandi, skólinn þar er góður. Sumarið hér er of heitt. *Pabbi minn er góður maður. Ég vil fara heim, núna.*

Þegar ég las yfir textann velti ég því fyrir mér¹²³ hvort ég væri að missa vitið.¹²⁴ Mig langaði til að hlæja. Og gráta. Hver var ég eiginlega? Ég tók aftur upp pennann minn og bætti við:

Ég er hálfviti.

Ég vissi ekki hvort orðið *idiot* væri þýskt en skrifaði „Ich bin ein Idiot“. Síðan strunsaði ég út úr stofunni og sótti símann minn á skrifstofuna.

Ég gekk beinustu leið að járngríðingunni. Þar tók ég upp nestið mitt og laumaðist til að kíkjja á

122 Að háma í sig er að borða eitthvað hratt.

123 Að velta einhverju fyrir sér er að hugsa um eitthvað.

124 Að missa vitið þýðir að verða vitlaus, víta ekkert í sinn haus.

þess. Þar sat hann með hnén upp að bringu og svartan bakpoka sér við hlið. Hann grúfði sig yfir stærðfræðidæmi og sló eitthvað inn á vasareikni á milli þess sem hann skrifaði tölur á blað. Ég settist upp. Hann nartaði¹²⁶ í kex og banana. Ég teygði mig eftir annarri skinkusamlöku í töskuna og rétti hana fram.

— Viltu?

Hann virti brauðið fyrir sér,¹²⁷ hristi höfuðið en brosti aðeins. Hélt áfram að reikna. Ég lagðist aftur niður en eftir smástund tók ég upp samlokuna með osti, gúrku og eggjum. Rétti hana fram.

— Viltu?

Hann leit á mig, aftur á samlokuna og kinkaði kalli. Ég skaut henni til hans. Hann lagði frá sér bókina, beit í brauðið og brosti til mín. Ég gat ekki annað en brosað á móti og svo horfðum við bæði á skýin dansa.

126 Að narta er að bíta litla bita af einhverju.

127 Að virða eitthvað fyrir sér er að skoða eitthvað.

símann. Ég beit í samlokuna. Mamma hafði samþykkt að brúnt súrdeigsbrauð væri leyfilegt. Svo sendi ég Lindu skilaboð:

Þýskir skólar sökka feitt. Hjálp!

Æ æ. Heyri í þér í kvöld.

Ich bin ein Idiot.

Ha?

Nánari skýring síðar.

Ég er hálfviti, hugsaði ég og hló upphátt að sjálfri mér. Ég lagðist á svala¹²⁵ steypuna, stakk bakpokanum undir höfuðið á mér og horfði á skýin. Afganginn af samlokunni lagði ég á bringuna.

Þá heyrði ég hikandi fótatak, næstum vinsamlegt. Ég leit upp. Það kom mér á óvart að hann var ekki inni í skotinu heldur við inngang

125 Svöl/svalur er það sama og köld/kaldur.